

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (tredje avdelningen)
den 9 juni 1998 *

I de förenade målen T-10/97 och T-11/97,

Unifrigo Gadus Srl, bolag bildat enligt italiensk rätt, Neapel (Italien),

och

CPL Imperial 2 SpA, bolag bildat enligt italiensk rätt, Pescara (Italien), företrätt av advokaten Giuseppe Celona, Milano, delgivningsadress: advokatbyrån Georges Margue, 20, rue Philippe II, Luxemburg,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd först av Fernando Castillo de la Torre och Paolo Stancanelli, därefter av Stancanelli, båda vid rättstjänsten, i egenskap av ombud, delgivningsadress: rättstjänsten, Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg, Luxemburg,

svarande,

* Rättegångsspråk: italienska.

angående en talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut C(96) 2780 slutlig av den 8 oktober 1996 om uppbörd av tull i efterhand och om ersättning för den skada som sökandena uppges ha lidit,

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (tredje avdelningen)

sammansatt av ordföranden V. Tiili samt domarna C. P. Briët och A. Potocki,

justitiesekreterare: byrådirektören J. Palacio González,

med hänsyn till det skriftliga förfarandet och efter det muntliga förfarandet den 3 mars 1998,

följande

Dom

Faktiska omständigheter i målet och förfarande

- 1 Sökandena är bolag som är verksamma inom handeln med produkter från fiske.

- 2 De importerade partier av torsk från Norge under åren 1990 och 1991. Denna import skedde med användning av certifikat EUR.1, vari det intygades att produkterna hade sitt ursprung i Norge. Sökandena åtnjöt följaktligen det system med förmånstull som tillämpas på detta slag av produkter inom ramen för de tullkvoter som avses i rådets förordning (EEG) nr 3692/89 av den 4 december 1989 om öppnande och förvaltning av tullkvoter inom gemenskapen för torsk och fisk av arten *Boreogadus saida*, torkad, saltad eller i saltlake, som har sitt ursprung i Norge (1990) (EGT L 362, s. 3) och rådets förordning (EEG) nr 3523/90 av den 4 december 1990 om öppnande och förvaltning av tullkvoter inom gemenskapen för vissa jordbruksprodukter och fisk som har sitt ursprung i vissa Efta-länder (EGT L 343, s. 4).
- 3 Under år 1993 underrättade den norska tullförvaltningen på eget initiativ de italienska myndigheterna om att den hade konstaterat att exportören inte kunde bevisa att produkterna hade sitt ursprung i Norge.
- 4 Den 4 augusti och den 23 november 1993 delgav tullkontoret i Verona CPL Imperial 2 Spa (nedan kallat CPL Imperial 2) och Unifrigo Gadus Srl (nedan kallat Unifrigo Gadus) sitt beslut att uppbära tull i efterhand.
- 5 Bolaget CPL Imperial 2, som gjorde gällande att det var i god tro, begärde genom sitt tullombud, i skrivelse av den 3 december 1993, att de italienska myndigheterna inte skulle uppbära importtullar i efterhand. Det förklarade att tullarna inte hade uppburits på grund av ett misstag från de behöriga myndigheternas sida som en aktör i god tro rimligen inte kunde upptäcka. Bolaget begärde dessutom att de italienska myndigheterna skulle hänskjuta frågan till kommissionen. Bolaget Unifrigo Gadus har angett att det har förfarit på samma sätt.

- 6 Den 30 januari 1996 bekräftade sökandena, genom sitt ombud, för de italienska myndigheterna att de hade tagit del av de handlingar som nämnda myndigheter avsåg att överlämna till kommissionen och att de inte hade några kommentarer att göra i denna fråga.

- 7 Genom skrivelse av den 6 februari 1996, som mottogs den 12 april samma år, hänsköt de italienska myndigheterna ärendet avseende begäran från sökandena och ett tredje företag, som inte är part i de två aktuella målen, till kommissionen. De begärde att kommissionen skulle fastställa huruvida det i det aktuella fallet fanns skäl att inte uppbära importtullar, som uppgick till sammanlagt 148 890 000 LIT, i enlighet med artikel 5.2 i rådets förordning (EEG) nr 1697/79 av den 24 juli 1979 om uppbörd i efterhand av import- eller exporttullar, som inte har utkrävts av gäldenären, för varor som hänförs till ett tullförfarande som medför skyldighet att betala sådana tullar (EGT L 197, s. 1, nedan kallad förordning nr 1697/79).

- 8 Denna begäran prövades inom ramen för det skriftliga förfarande som fastställs i artikel 871 och följande artiklar i kommissionens förordning (EEG) nr 2454/93 av den 2 juli 1993 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EEG) nr 2913/92 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen (EGT L 253, s. 1, specialutgåva, område 2, volym 10, s. 1, nedan kallad förordning nr 2454/93).

- 9 Kommissionen samrådde med de sakkunniga företrädarna för medlemsstaterna vid mötet i Tullkodexkommittén den 3 juni 1996. Den 8 oktober 1996 antog kommissionen beslut C(96) 2780 slutlig (nedan kallat beslutet), vars artikel 1 har följande lydelse: "De importtullarna på 148 890 000 LIT som avses med Italiens begäran av den 2 februari 1996 skall uppbäras."

- 10 Efter beslutet tillställde tullstyrelsen var och en av sökandena en skrivelse av den 22 november 1996, som innehöll en kopia av beslutet och i vilken det framställdes krav på betalning av tull, nämligen 31 200 000 LIT, såvitt avser Unifrigo Gadus, och 95 010 000 LIT, såvitt avser CPL Imperial 2, jämte dröjsmålsränta. I beloppet som CPL Imperial 2 krävdes på ingår den tull som framgår av tullräkning 7338 F.
- 11 Det är mot bakgrund av dessa omständigheter som sökandena, genom ansökningar som registrerades vid förstainstansrättens kansli den 17 januari 1997, har väckt talan i dessa mål.
- 12 Ordföranden på den tredje avdelningen beslutade den 9 februari 1998, i enlighet med artikel 50 i rättegångsreglerna, att målen T-10/97 och T-11/97 skulle förenas vad gäller det muntliga förfarandet och domen.
- 13 På grundval av referentens rapport beslutade förstainstansrätten (tredje avdelningen) att inleda det muntliga förfarandet. Sökandena anmodades vid genomförandet av åtgärder för processledning att inkomma med vissa handlingar, vilket de hörsammade genom skrivelse av den 23 januari 1998.
- 14 Parterna utvecklade sin talan och svarade på frågor från förstainstansrätten vid sammanträdet den 3 mars 1998.

Parternas yrkanden

- 15 Sökandena har yrkat att förstainstansrätten skall
- förklara att talan i respektive mål kan tas upp till sakprövning, och
 - ogiltigförklara beslutet,
 - alternativt förklara att beslutet inte har någon verkan på sökandenas rätt att inte bli föremål för ett förfarande där den aktuella tullen uppbärs i efterhand,
 - alternativt förplikta kommissionen att till sökandena återbetala hela det belopp som de är skyldiga att erlægga som tull i efterhand samt straff- och tilläggsavgifter,
 - under alla omständigheter ogiltigförklara beslutet till den del det avser ränta, och
 - förplikta svaranden att ersätta rättegångskostnaderna.
- 16 I mål T-11/97 har sökanden CPL Imperial 2 därutöver yrkat att förstainstansrätten under alla omständigheter skall
- ogiltigförklara beslutet till den del det däri föreskrivs att den tull som avses i tullräkning 7338 F skall uppbäras i efterhand.

17 Kommissionen har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogilla talan i de två målen, och

— förplikta sökandena att ersätta rättegångskostnaderna.

Yrkandet om ogiltigförklaring av beslutet

18 Det skall inledningsvis konstateras att enligt en fast rättspraxis anses handläggningsregler i allmänhet vara tillämpliga på alla tvister som pågår vid tidpunkten då de träder i kraft, i motsats till materiella bestämmelser som vanligtvis tolkas så, att de inte avser förhållanden som har uppstått innan bestämmelserna har trätt i kraft (se bland andra domstolens dom av den 6 juli 1993 i de förenade målen C-121/91 och C-122/91, CT Control (Rotterdam) och JCT Benelux mot kommissionen, REG 1993, s. I-3873, punkt 22).

19 Av detta följer att, vilket inte har bestritts av parterna, det är bestämmelserna i förordning nr 2454/93 som är tillämpliga på förfarandet vid kommissionen och att det är bestämmelserna i artikel 5.2 i förordning nr 1697/79 som i sak är tillämpliga på de faktiska omständigheterna i målet.

20 Sökandena har till stöd för yrkandet om ogiltigförklaring i huvudsak åberopat fem grunder.

Den första grunden: Kommissionens behörighet

Parternas argument

- 21 Sökandena har påpekat att kommissionen, enligt artikel 873 i förordning nr 2454/93, har en oinskränkt behörighet att besluta om uppbörd av tullar skall ske i efterhand, även när de nationella tullmyndigheterna anser att villkoren i artikel 220.2 b i rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen (EGT L 302, s. 1; svensk specialutgåva, område 2, volym 90) (eller, tidigare, artikel 5.2 i förordning nr 1679/79) är uppfyllda. En sådan bestämmelse strider enligt sökandena mot de principer som har fastslagits i domstolens rättspraxis, enligt vilka det föreligger en rätt för importören att inte bli föremål för uppbörd i efterhand, när villkoren i artikel 220.2 b är uppfyllda. Kommissionen var följaktligen inte behörig att fatta beslutet.
- 22 Kommissionen har för det första hävdats att talan inte kan prövas på denna grund, eftersom sökandena i egenskap av juridiska personer inte berörs direkt och personligen av förordning nr 2454/93.
- 23 Kommissionen har därutöver gjort gällande att artikel 871 och följande artiklar i förordning nr 2454/93 inte gör det möjligt att kringgå gäldenärens rätt att inte bli föremål för uppbörd av tullar när villkoren för detta är uppfyllda.

Förstainstansrättens bedömning

- 24 För att talan inte skall kunna prövas på denna grund, såsom har påståtts, krävs att sökandena, i enlighet med artikel 173 i fördraget, har yrkat att bestämmelser i förordning nr 2454/93 skall ogiltigförklaras. Så är emellertid inte fallet. Såsom

sökandena har bekräftat i deras replik, skall deras grund snarare förstås som en begäran att dessa bestämmelser skall tolkas i enlighet med gemenskapsrättsliga principer.

- 25 Påståendet att talan inte kan prövas på denna grund kan, under dessa omständigheter, inte godtas.
- 26 Det har i sak inte bestritts att gäldenären har rätt att förvänta sig att ett uppbördsförfarande inte inleds när villkoren i artikel 5.2 i förordning nr 1697/79 är uppfyllda (se bland andra domstolens dom av den 27 juni 1991 i mål C-348/89, Mecnarte, REG 1991, s. I-3277, punkt 12, den 4 maj 1993 i mål C-292/91, Weis, REG 1993, s. I-2219, punkt 15, och av den 14 maj 1996 i de förenade målen C-153/94 och C-204/94, Faroe Seafood m. fl., REG 1996, s. I-2465, punkt 84).
- 27 I artikel 871 i förordning nr 2454/93 föreskrivs för övrigt följande: ”I andra fall än de som avses i artikel 869, om vilka tullmyndigheterna antingen anser att de villkor som fastställs i artikel 220.2 b i kodexen är uppfyllda eller tvekar om den riktiga omfattningen av den bestämmelsens villkor för ett särskilt fall, skall dessa myndigheter hänföra ärendet till kommissionen, så att ett beslut kan fattas i enlighet med det förfarande som fastställs i artikel 872—876.” I artikel 873 i samma förordning stadgas att ”kommissionen [skall] besluta om omständigheterna i fråga är eller inte är sådana att tullbeloppet i fråga inte behöver registreras i bokföringen”.
- 28 Genom artiklarna 871 och 873 i förordning nr 2454/93 ges kommissionen således en beslutanderätt, bland annat i det fall där tullmyndigheterna anser att villkoren för att inte uppbära tullar i efterhand är uppfyllda.

- 29 Denna beslutanderätt har till syfte att säkerställa en enhetlig tillämpning av gemenskapsrätten (se, i fråga om vilken bestämmelse som var tillämplig före ikraftträdandet av artikel 871 i förordning nr 2454/93, domstolens dom av den 26 juni 1990 i mål C-64/89, Deutsche Fernsprecher, REG 1990, s. I-2535, punkt 13, domen i det ovannämnda målet Mecanarte, punkt 33, och domen i de ovannämnda målen Faroe Seafood m. fl., punkt 80).
- 30 Systemet med hänskjutande till kommissionen skulle emellertid förlora sin betydelse om denna var skyldig att följa den mening som tullmyndigheterna har gett uttryck för i sin begäran till den.
- 31 Denna beslutanderätt medger emellertid inte alls att kommissionen åsidosätter gälldenärens rätt att inte bli föremål för uppbörd av tullar i efterhand, när den förra efter sin utredning kommer fram till att villkoren för att företaget inte skall bli föremål för uppbörden är uppfyllda.
- 32 Talan kan följaktligen inte vinna bifall på den första grunden.

Den andra grunden: Överträdelse av artikel 871—874 i förordning nr 2454/93

Parternas argument

- 33 Sökandena har som första delgrund anfört att det i artikel 871 i förordning nr 2454/93 föreskrivs att kommissionen får, och följaktligen skall, begära att kompletterande uppgifter lämnas "[o]m det visar sig, att de uppgifter som medlemsstaten

lämnat inte är tillräckliga för att kunna fatta ett beslut om ärendet i fråga med fullständig kännedom om fakta”.

- 34 Kommissionen kunde således inte grunda sig på endast de norska myndigheternas påstående, varigenom ursprungsintygens giltighet ifrågasattes, trots att högsta domstolen i Norge, Høyesterett, i en dom av den 2 april 1993 hade ifrågasatt detta konstaterande redan innan beslutet fattades. Genom att inte utföra en kompletterande utredning, har kommissionen inte fattat beslut med fullständig kännedom om fakta.
- 35 Sökandena har som andra delgrund hävdad att det, med hänsyn till de restriktiva tidsfristerna i artikel 871—874 i förordning nr 2454/93, inte kunde beslutas att tullar skulle uppbäras i efterhand. I förevarande mål skedde importen nämligen under åren 1990 och 1991, och i december 1993 begärde sökandena att de nationella italienska myndigheterna skulle hänskjuta ärendet till kommissionen. Beslutet fattades emellertid inte förrän den 8 oktober 1996 och det var först den 22 november 1996 som det sändes till sökandena.
- 36 Kommissionen har invänt att den har handlat i enlighet med bestämmelserna i artikel 871—874 i förordning nr 2454/93 (se bland andra domstolens dom av den 7 december 1993 i mål C-12/92, Huygen m. fl., REG 1993, s. I-6381, och domen i de ovannämnda målen Faroe Seafood m. fl., punkterna 16 och 63, samt förstainstansrättens dom av den 9 november 1995 i mål T-346/94, France-aviation mot kommissionen, REG 1995, s. II-2841, punkt 30—36).

Förstainstansrättens bedömning

- 37 Vad beträffar den första delgrunden skall det erinras om att det av artikel 871 första stycket i förordning nr 2454/93 framgår att ”[d]e fall som hänförs till kommissio-

nen [av tullmyndigheterna] skall innehålla alla uppgifter som behövs för en fullständig utredning". I det tredje stycket i samma artikel föreskrivs följande: "Om det visar sig, att de uppgifter som medlemsstaten lämnat inte är tillräckliga för att kunna fatta ett beslut om ärendet i fråga med fullständig kännedom om fakta, får kommissionen begära att kompletterande uppgifter lämnas."

- 38 I detta fall underrättade de norska myndigheterna de motsvarande italienska myndigheterna om att exportören inte kunde bevisa att produkterna hade sitt ursprung i Norge. När det ursprung som har angivits för varorna i varucertifikatet EUR.1 inte kan bekräftas vid en kontroll i efterhand, skall det anses att varorna är av okänt ursprung och att det således var fel att bevilja varucertifikatet EUR.1 och förmånsbehandlingen. Tullmyndigheterna i importmedlemsstaten skall då i princip inleda ett förfarande för uppbörd i efterhand av den tull som inte har uttagits i samband med importen (domen i det ovannämnda målet Huygen m. fl., punkt 17, och domen i de ovannämnda förenade målen Faroe Seafood m. fl., punkt 16).
- 39 Efter det att de norska myndigheterna hade underrättat de italienska myndigheterna om att exportören inte kunde bevisa att produkterna i fråga hade sitt ursprung i Norge, bestred varken de italienska myndigheterna eller sökandena denna slutsats.
- 40 Även om sökandena har gjort gällande att de var i god tro, har de däremot inte, i skriftväxlingen med de italienska myndigheterna, ifrågasatt de norska myndigheternas uppgifter. Sökandenas ombud har för övrigt bekräftat, i skrivelse av den 30 januari 1996, att han inte hade något att tillägga i det ärende som de italienska myndigheterna hade hänskjutit till kommissionen.
- 41 Kommissionen kunde mot bakgrund av dessa omständigheter anse att det ärende som hade hänskjutits till den var fullständigt och att den inte behövde begära kompletterande uppgifter.

- 42 Som en parentes kan påpekas att Høyesteretts dom av den 2 april 1993 är den enda handling, som hade åberopats av sökandena, som inte förekom i det ärende som hade hänskjutits till kommissionen. Det framgår emellertid att denna dom avsåg två personer som hade åtalats för att ha förfalskat vissa sundhetsintyg avseende fiskprodukter som exporterades till vissa länder. Såsom kommissionen har påpekat avsåg Høyesteretts avgörande endast denna fråga och det fastställdes inte att produkterna i fråga hade sitt ursprung i Norge.
- 43 Beträffande den andra delgrunden skall det erinras om att det av artikel 871 andra stycket i förordning nr 2454/93 framgår att "[s]å snart kommissionen tagit emot ärendet [som har hänskjutits av en medlemsstats tullmyndigheter], skall den underätta den berörda medlemsstaten om detta". I artikel 872 första stycket i samma förordning föreskrivs följande: "Kommissionen skall inom 15 dagar efter mottagandet av ärendet som avses i artikel 871 första stycket överlämna en kopia av ärendet till medlemsstaterna." I artikel 873 andra stycket första meningen anges att beslutet "skall fattas inom sex månader från den dag då det ärende som avses i artikel 871 första stycket tas emot av kommissionen". Slutligen framgår av artikel 874 första stycket att "[d]en berörda medlemsstaten skall underrättas om det beslut som avses i artikel 873 så snart som möjligt och i alla händelser inom 30 dagar efter utgången av den i nämnda artikel angivna tidsperioden".
- 44 I förevarande mål har sökandena inte åberopat någon uppgift som visar att dessa bestämmelser inte har följts. Således behandlas i ovannämnda bestämmelser varken tidsperioden mellan importdagen och den dag då kommissionen fattar beslut eller tidsperioden mellan dagen då företagen begär att deras nationella myndigheter skall hänskjuta ärendet till kommissionen och den dag då nämnda myndigheter faktiskt hänskjuter ärendet till kommissionen. Dessa tidsperioder saknar därför betydelse i frågan huruvida kommissionen har iakttagit de tidsperioder som avses i bestämmelserna.
- 45 Av det ovan anförda framgår sammantaget att talan inte kan vinna bifall på den andra grunden.

Den tredje och den fjärde grunden: Åsidosättande av artikel 5.2 i förordning nr 1679/79 och den allmänna principen om skydd för berättigade förväntningar

Parternas argument

- 46 Sökandena har hävdats att en tull endast kan uppbäras i efterhand om importören borde ha upptäckt att han hade dragit fördel av ett misstag eller bristande uppmärksamhet från tullens sida (domstolens dom av den 15 december 1983 i mål 283/82, Schoellershammer mot kommissionen, REG 1983, s. 4219, punkt 7, den 15 maj 1986 i mål 160/84, Oryzomyli Kavallas m. fl. mot kommissionen, REG 1986, s. 1633, punkt 21, och av den 1 april 1993 i mål C-250/91, Hewlett Packard France, REG 1993, s. I-1819, punkterna 45 och 56).
- 47 När, såsom i det aktuella fallet, det importerande företaget inte kunde misstänka att det exporterande företaget hade förfalskat ursprungsintygen, kan uppbörd i efterhand inte ske enligt sökandena (domen i det ovannämnda målet Deutsche Fernsprecher, punkt 17, och domen i det ovannämnda målet Hewlett Packard France, punkt 28; domstolens dom av den 18 januari 1996 i mål C-446/93, SEIM, REG 1996, s. I-73, punkt 40—48).
- 48 Enligt sökandena har kommissionen dessutom i sitt beslut felaktigt ansett att en eventuell ogiltigförklaring av certifikaten EUR.1 utgör en del av affärsrisken.
- 49 Sökandena har dragit slutsatsen att, eftersom de inte kunde upptäcka det misstag som hade begåtts, strider det mot principen om skydd för berättigade förväntningar att uppbära tullar i efterhand. De har i detta avseende påpekat att artikel 5.2 i förordning nr 1697/79, enligt rättspraxis, är ett uttryck för en allmän billighetsregel.

- 50 Kommissionen har hävdats att ett av de tre kumulativa villkoren i artikel 5.2 i förordning nr 1697/79, såsom den har tolkats i rättspraxis, nämligen att tull inte har uppburits på grund av ett misstag från de behöriga myndigheternas sida, inte hade uppfyllts i det aktuella fallet (se bland andra domarna i de ovannämnda målen *Mecanarte och Faroe Seafood m. fl.*).
- 51 I en sådan situation som är aktuell i förevarande mål kan, enligt kommissionen, gäldenären inte göra gällande något skydd för berättigade förväntningar (se bland andra domstolens dom av den 13 november 1984 i de förenade målen 98/83 och 230/83, *Van Gend & Loos och Bosman mot kommissionen*, REG 1984, s. 3763, och domarna i de ovannämnda målen *Mecanarte och Faroe seafood m. fl.*).
- 52 Kommissionen har dragit slutsatsen att gäldenären måste stå för den affärsrisk som följer av att ursprungsintyget från exportören är ogrundat (domstolens dom av den 11 december 1980 i mål 827/79, *Acampora*, REG 1980, s. 3731, punkt 8, och domen i det ovannämnda målet *SEIM*, punkt 45) och att det ankommer på gäldenären att skydda sig mot denna risk (domen i det ovannämnda målet *Faroe Seafood m. fl.*, punkt 114).

Förstainstansrättens bedömning

- 53 Artikel 5.2 i förordning nr 1697/79 har följande lydelse: ”De behöriga myndigheterna kan avstå från att inleda ett förfarande för uppbörd i efterhand av import- och exporttullar som inte har uttagits på grund av ett misstag från de behöriga myndigheternas sida vilket gäldenären inte rimligen kunde ha upptäckt, om denne för sin del har handlat i god tro och följt bestämmelserna i den gällande lagstiftningen i fråga om tulldeklarationen.”

- 54 Enligt en fast rättspraxis är villkoren i denna artikel kumulativa (se bland andra domen i det ovannämnda målet Mecanarte, punkt 12, och domen i de ovannämnda målen Faroe Seafood m. fl., punkt 83).
- 55 Det första av dessa villkor är att det har begåtts ett misstag från de behöriga myndigheternas sida.
- 56 Det har inte bestritts att de norska tullmyndigheterna är behöriga myndigheter i den mening som avses i artikel 5.2 i förordning nr 1697/79 (domen i det ovannämnda målet Mecanarte, punkt 22, och domen i de ovannämnda målen Faroe Seafood m. fl., punkt 88).
- 57 Det är klart att det misstag som har gett upphov till de förevarande målen är det som har begåtts av exportören, som har deklarerat att produkterna hade sitt ursprung i Norge, vilket han senare inte har kunnat styrka.
- 58 Av själva lydelsen av artikel 5.2 i förordning nr 1697/79 framgår att gäldenärens berättigade förväntningar endast är förtjänta av det skydd som föreskrivs i denna artikel om det är "de behöriga myndigheterna" som har skapat grunden för de berättigade förväntningarna. Således är det endast de misstag som kan hänföras till de behöriga myndigheternas aktiva handlande som kan ge rätt till att ett förfarande för uppbörd i efterhand av tull inte skall inledas (domen i det ovannämnda målet Mecanarte, punkt 23, och domen i de ovannämnda målen Faroe Seafood m. fl., punkt 91).
- 59 Detta villkor kan inte anses vara uppfyllt när de behöriga myndigheterna vilseleds — i synnerhet avseende varornas ursprung — av exportörens felaktiga deklarerationer, vilkas giltighet det inte ankommer på dessa myndigheter att kontrollera eller bedöma (domen i det ovannämnda målet Mecanarte, punkt 24, och domen i de ovannämnda målen Faroe Seafood m. fl., punkt 92).

- 60 Gälldenären kan inte heller grunda berättigade förväntningar avseende certifikatens giltighet på att dessa inledningsvis har godtagits av tullmyndigheterna i en medlemsstat, eftersom den uppgift som dessa har inom ramen för det första godtagandet av deklARATIONERNA inte på något sätt utgör hinder för senare kontroller (domen i de ovan nämnda målen Faroe Seafood m. fl., punkt 93).
- 61 Att de behöriga norska myndigheterna i certifikaten EUR.1 har intygat att varorna hade sitt ursprung inom detta territorium eller att de italienska myndigheterna inledningsvis godtog det ursprung som i dessa certifikat deklarerades för varorna är inte tillräckligt för att de behöriga myndigheterna skall anses ha begått ett misstag i den mening som avses i artikel 5.2 i förordning nr 1697/79 (domen i de ovan nämnda målen Faroe Seafood m. fl., punkt 94).
- 62 Möjligheten att kontrollera certifikaten EUR.1 efter importtillfället utan att importören har förvarnats kan förvisso orsaka honom svårigheter när han i god tro har importerat varor för vilka det tillämpas förmånstullar med stöd av certifikat vars oriktighet och förfalskning han är ovetande om. Det finns emellertid anledning att påpeka, först och främst att Europeiska gemenskapen inte kan stå för de skadliga följderna av felaktigt handlande från importörernas leverantörer, och därefter att importören kan försöka att väcka talan mot förfalskaren, samt slutligen att en ekonomisk aktör som har underrättats om det rättsläge som följer av bestämmelserna, i sin bedömning av fördelarna med handeln av varor som kan komma i åtnjutande av förmånstullar, måste ta hänsyn till riskerna på den marknad han undersöker och godta att de utgör normala olägenheter i handeln (domstolens dom av den 17 juli 1997 i mål C-97/95, Pascoal & Filhos, REG 1997, s. I-4209, punkt 59).
- 63 Det ankommer nämligen på de ekonomiska aktörerna att inom ramen för sina avtalsförhållanden vidta nödvändiga åtgärder för att skydda sig mot risken för ett uppbördsförfarande i efterhand (domen i de ovan nämnda målen Faroe Seafood m. fl., punkt 114, och domen i det ovan nämnda målet Pascoal & Filhos, punkt 60).

- 64 Av det ovan anförda följer sammantaget att kommissionen har haft fog för sin slutsats att det i detta fall inte hade begåtts något misstag från de behöriga myndigheternas sida i den mening som avses i artikel 5.2 i förordning nr 1697/79, och att sökandena inte kunde göra gällande principen om skydd för berättigade förväntningar.
- 65 Eftersom villkoren i artikel 5.2 i förordning nr 1697/79 är kumulativa och under alla omständigheter det första av dem inte hade uppfyllts, var kommissionen inte skyldig att undersöka de andra villkoren för att tillämpa denna bestämmelse. I enlighet med detta behöver parternas argument avseende de andra villkoren inte undersökas.
- 66 Talan kan därför inte vinna bifall på den tredje eller den fjärde grunden.

Den femte grunden: Åsidosättande av motiveringskyldigheten

Parternas argument

- 67 Sökandena har förebrått kommissionen för att i sitt beslut, utan stöd av bevis, enbart ha förklarat att certifikaten EUR.1 "var ogiltiga".
- 68 Om kommissionen hade gjort en närmare utredning, som det i ännu högre grad fanns fog för då sökandena inte deltog i förfarandet, skulle den enligt sökandena ha kunnat konstatera att domen som de norska domstolarna i första instans hade meddelat mot det norska exportföretaget, i vilken det fastställdes att det ursprungsintyg som detta exportföretag hade upprättat var en förfälskning, hade undanröjts — just i fråga om produkternas ursprung — genom en dom av Høyesterett av den 2 april 1993.

- 69 Enligt sökandena har kommissionen fel då den hävdar att det inte har bestritts att ursprungsintygen var ogiltiga, eftersom de har ingett domen från Høyesterett som bilaga till sina ansökningar i förevarande mål.
- 70 Kommissionen anser att beslutet uppfyller kraven i artikel 190 i fördraget.

Förstainstansrättens bedömning

- 71 Enligt en fast rättspraxis skall det av den motivering som krävs enligt artikel 190 i fördraget på ett klart och otvetydigt sätt framgå hur upphovsmannen till rättsakten har resonerat, så att de berörda personerna kan få kännedom om skälen för den vidtagna åtgärden för att kunna tillvarata sina rättigheter och så att domstolen ges möjlighet att utöva sin kontroll (se bland andra domstolens dom av den 11 juli 1990 i mål C-323/88, Sermes, REG 1990, s. I-3027, punkt 38).
- 72 Kommissionen anger i ingressen till beslutet att certifikaten EUR.1 är ogiltiga, att denna ogiltighet utgör en del av affärsrisken, att det av tullmyndigheterna inledningsvis gjorda godtagandet av dessa certifikat inte har kunnat ge upphov till berättigade förväntningar hos importörerna och att de behöriga myndigheterna inte har begått något misstag i den mening som avses i artikel 5.2 i förordning nr 1697/79.
- 73 Av beslutet framgår således på ett klart och otvetydigt sätt hur kommissionen har resonerat.

- 74 Talan kan under dessa omständigheter inte vinna bifall på denna grund.

Det alternativa yrkandet om förklaring att beslutet inte har någon verkan

- 75 Sökandena har, för det fall att förstainstansrätten inte skulle ogiltigförklara beslutet, yrkat att den skall förklara att beslutet inte har någon verkan på sökandenas rätt att inte bli föremål för ett förfarande där den aktuella tullen uppbärs i efterhand.
- 76 Om talan om ogiltigförklaring, enligt artikel 173 i fördraget, är välgrundad, skall förstainstansrätten, enligt artikel 174 i fördraget, förklara att rättsakten är ogiltig. Ett sådant alternativt yrkande som sökandena har framställt faller således inte under förstainstansrättens behörighet och kan därför inte tas upp till sakprövning.

Det alternativa yrkandet om ogiltigförklaring av beslutet till den del den tull som utkrävs inkluderar beloppen enligt tullräkning 7338 F

Parternas argument

- 77 I mål T-11/97 har sökanden understrukt att det framgår av skrivelsen från tullmyndigheterna i Verona av den 22 november 1996, genom vilken bolaget under rättades om det tullbelopp som skulle uppbäras, att beloppet enligt tullräkning 7338 F av den 27 september 1990, som inte avser produkter vars ursprung hade bestritts, ingick i detta totalbelopp.

- 78 Den har dragit slutsatsen att beslutet följaktligen bör ogiltigförklaras till den del det avser beloppet enligt nämnda tullräkning, det vill säga 12 614 070 LIT.
- 79 Sökanden har påpekat att tullskulden uttryckligen framgår av artikel 1 i beslutet.
- 80 Kommissionen har genmält att talan inte kan prövas på denna grund. Den har påpekat att de italienska myndigheterna, på sökandens begäran, har hänskjutit ärendet till den i det enda syftet att fastställa huruvida villkoren för att tillämpa artikel 5.2 i förordning nr 1697/79 var uppfyllda. Kommissionen har således varken uttalat sig i frågan om skulden kan utkrävas eller hur stor den aktuella tullskulden är. Sökanden kan således inte, mot beslutet, åberopa grunder som har till syfte att visa att de nationella behöriga myndigheternas beslut, enligt vilka de omtvistade tullarna skall betalas, är rättsstridiga. Det är således endast den nationella domstolen som kan göra ett sådant konstaterande (domstolens dom av den 12 mars 1987 i de förenade målen 244/85 och 245/85, Cerealmangimi och Italgrani mot kommissionen, REG 1987, s. 1303, punkt 9—13, och domen i de ovannämnda målen CT Control (Rotterdam) och JCT Benelux mot kommissionen, punkt 42—46)

Förstainstansrättens bedömning

- 81 Beslutanderätten som kommissionen tillerkänns i artiklarna 871 och 873 i förordning nr 2454/93 gäller endast frågan huruvida villkoren för att tillämpa artikel 5.2 i förordning nr 1697/79 är uppfyllda i en viss faktisk situation.
- 82 Kommissionen skall således inte fastställa den skuld som skall utkrävas. Det är de facto först i skrivelsen från de italienska myndigheterna till företaget, av den 22 november 1996, således efter det att beslutet hade fattats, som det hänvisas till tullräkning 7338 F.

83 Artikel 1 i beslutet har förvisso följande lydelse: "De importtullar på 148 890 000 LIT som avses med Italiens begäran av den 2 februari 1996 skall uppbäras." Det angivna beloppet utgör emellertid ingen beräkning som kommissionen har gjort, utan motsvarar endast det totalbelopp som de italienska myndigheterna hade angett i sin begäran, till vilken det uttryckligen hänvisas i artikel 1 i beslutet.

84 Yrkandet skall mot bakgrund av dessa omständigheter avvisas, eftersom det inte kan ha någon verkan på beslutets lagenlighet och i själva verket faller under den nationella domstolens behörighet, vilken är den som har att avgöra huruvida det italienska förvaltningsbeslutet — genom vilket det beslutas om uppbörd av tullar i efterhand — är lagenligt.

Det alternativa yrkandet om ogiltigförklaring av beslutet till den del det avser betalning av ränta

Parternas argument

85 Sökandena har påpekat att det belopp som tullmyndigheterna kräver dem på i skrivelsen av den 22 november 1996 även inkluderar ränta och kan ökas med dröjsmålsränta.

86 Enligt artikel 7 i förordning nr 1697/79, som är tillämplig på omständigheterna i målet, är det emellertid inte tillåtet att uppbära dröjsmålsränta på belopp som uppbärs i efterhand, när de obetalda tullarna inte har uppburits på grund av ett misstag från de behöriga myndigheternas sida.

- 87 Kommissionen har genmält att talan, av de skäl som har anförts tidigare (se ovan punkt 80), inte kan prövas på denna grund. Den har understrukt att villkoret för att tillämpa artikel 7 under alla omständigheter inte är uppfyllt, när orsaken till att uppbörd inte har skett inte är att det har begåtts ett misstag från de behöriga myndigheternas sida.

Förstainstansrättens bedömning

- 88 Detta yrkande skall, av samma skäl som det har redogjorts för ovan, avvisas (se ovan punkt 81—84).

Skadeståndsyrkandet

Parternas argument

- 89 Sökandena har bestritt att skadeståndsyrkandet inte kan tas upp till sakprövning, såsom kommissionen har hävdat (förstainstansrättens dom av den 24 september 1996 i mål T-485/93, REG 1996, s. II-1101, punkt 73).
- 90 Sökandena anser i sak att kommissionen har begått ett fel i samband med utredningen av ärendet, eftersom den dels inte hade handlat med den omsorg som krävs enligt förordning nr 2454/93, dels inte hade begärt kompletterande uppgifter, vilket

den ändå var skyldig att göra (domstolens dom av den 24 februari 1994 i mål C-368/92, Chiffre, REG 1994, s. I-605, punkterna 19 och 30).

- 91 Den skada som har lidits på grund av detta fel motsvaras av det tullbelopp som sökandena till slut blir skyldiga att betala till de italienska myndigheterna.
- 92 Kommissionen har i första hand gjort gällande att det, enligt rättspraxis, skall fastställas att ett skadeståndsyrkande inte kan tas upp till sakprövning, när det i själva verket har till syfte att undanröja verkan av ett beslut som det, såsom är fallet i förevarande mål, har yrkats ogiltigförklaring av (domstolens dom av den 26 februari 1986 i mål 175/84, Krohn mot kommissionen, REG 1986, s. 753; svensk specialutgåva, häfte 8).
- 93 Kommissionen har i andra hand gjort gällande att yrkandet skall ogillas, eftersom den inte kan förebrås för att ha gjort något fel i detta fall.

Förstainstansrättens bedömning

- 94 Enligt rättspraxis kan den omständigheten att en talan om ogiltigförklaring, som grundas på artikel 173 i fördraget, inte kan tas upp till sakprövning undantagsvis medföra att inte heller en skadeståndstalan enligt artikel 215 i fördraget kan tas upp till sakprövning, när skadeståndstalan i själva verket avser upphävande av ett individuellt beslut som har vunnit laga kraft (se bland andra domen i det ovannämnda målet Krohn mot kommissionen, punkt 33).

- 95 I förevarande mål har kommissionen inte gjort gällande att talan om ogiltigförklaring inte kan tas upp till sakprövning, utan endast att talan är ogrundad. Den rättspraxis som kommissionen har åberopat kan således inte tillämpas på förevarande mål.
- 96 Det skall i sak konstateras att de fel som sökandena har gjort gällande motsvaras av den första och den andra delgrunden av den andra grunden som har åberopats till stöd för yrkandet om ogiltigförklaring.
- 97 Eftersom det vid förstainstansrättens bedömning av dessa två delgrunder inte har framkommit att kommissionen har gjort sig skyldig till en felaktig rättstillämpning eller en felaktig bedömning av fakta, har sökandena fel då de gör gällande att kommissionen har begått ett fel.
- 98 Yrkandet om ersättning för den skada som uppges ha lidits skall därför ogillas.
- 99 Av detta följer att talan skall ogillas i sin helhet.

Rättegångskostnader

- 100 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Svaranden har yrkat att sökandena skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom sökandena har tappat målet, skall svarandens yrkande bifallas.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (tredje avdelningen)

följande dom:

- 1) Talan ogillas.

- 2) Sökandena skall ersätta rättegångskostnaderna.

Tiili

Briët

Potocki

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 9 juni 1998.

H. Jung

Justitiesekreterare

V. Tiili

Ordförande